

KIS LAP

NAGY BETEG. (Lásd a 103. lapon.)

UTAZÁS TÜNDÉRHONBAN.

— Regényes elbeszélés. —

(Folytatás.)

KIRÁLYKISASSZONY ilyképen boldogan élt s szülei is boldogok voltak, hogy kedves gyermekök oly szép, oly szeretetreméltó leányka lett. Vidámság uralkodott az egész királyi palotában s messze földről jöttek az emberek, hogy legalább egyszer életökben lássák azt a bájos királykisasszonyt, ki kedves mosolyával, ezüst csengésű hangjával a legszomorubb embert is meg tudta vigasztalni. Szerette őt gazdag és szegény egyaránt s ő is szeretett mindenkit, egyformán szíves volt szegényhez és gazdaghoz, a szenvedőket, szomorkodókat megvigasztalta s egészen boldognak érezte magát.

Egy napon azonban azt vette észre, hogy királyi atyja szokatlanul komoly és szomorú. És ez másnap és a következő napokon is így volt, sőt csakhamar a királyné is épen oly szomorú lett. Mindennap jöttek futárok és hírnökök a király nagy birodalmának legtávolibb részéből s bezárkózva a királylyal, hosszan tanácskoztak vele. Az bizonyosnak látszott, hogy valami nagy baj történt, de a királykisasszony ki nem találhatta, hogy micsoda, mert a király szigorúan megparancsolta, hogy leányának senki se merjen egy szót sem szólani a veszedelemről. A királykisasszony hiába kérdezte udvarhölgyeit, öreg dadáját, kik máskor szíves készséggel feleltek minden kérdésére; most egyik sem felelt, csak biztatta, hogy ne törődjék semmivel, neki nem lesz semmi baja.

Belenyugodott, mert engedelmes gyermek volt. Egy napon azonban, amint az arany almáival játszadozva a kertben sétált, egyszerre halk zokogást hallott egy bokor mögül s amint odalépett, látta, hogy ott egy fiatal leányka sirdogál keservesen. Azonnal kérdezte, mi a baja, segíthetne-e rajta; de a leányka csak fejét rázta, nem szólt, hanem tovább sirdogált.

— Dehát beszélj, mi a bajod? szólt a királykisasszony kissé türelmetlenül.

— Nem lehet, nem szabad! felelt a leányka. Nagyon szerencsétlen vagyok, de nem szabad szólanom.

És csakugyan nem lehetett belőle egyetlen egy szót sem kicsalni többé.

Igen csinos leányka volt, majdnem épen olyan koru és termetű, mint a királyleány. Ez, miután egy ideig sajnálkozva nézegette, lassanként emlékezni is kezdett reá, hogy már látta valamikor.

— Nem a kertészleányka vagy te? kérdé.

— Igenis, az vagyok, felelt a leányka. Atyám a király kertésze, de én néhány év óta távol voltam nagyanyámnál. Tegnap haza hívtak és holnap . . . oh jaj!

És ismét keserves zokogásban tört ki, de aztán egy szót sem szólt többet, akár-hogy faggatta is a királykisasszony.

Ezalatt odaérkezett a királykisasszony nevelőnője, ki sokszor hátramaradt így sétaközben, mert nem bírt oly gyorsan futni, mint az arany almáival játszadozó fiatal királyleány. Máskor csöppet sem törődött vele, de most, mihelyt észrevette, hogy a két leányka egymással beszélget, aggódva, sőt majdnem haragosan sietett hozzájuk s hevesen kérdé:

— Miről beszélgetnek? Mi dolguk van egymással?

— Oh ne féljen, nem szóltam semmit, felelt a kertész leányka.

— Csakugyan, nem akar beszélni, szólt a királykisasszony. Pedig bizonyos, hogy valami nagy bánata vans én szeretnék segíteni rajta, csak tudnám, mi a baja. Vagy ha én magam nem segíthetek, megkérem királyi atyámat, ő hatalmas . . .

— Nem, a világeért sem szabad a király előtt említeni, hogy beszélt e leánynyal, szólt a nevelőnő szigoruan.

— Jól van, hát akkor segíték én magam. Van nekem is sok aranyam, gyöngyöm, ékszerem. Ha pénz kell, majd szerzek.

A kertészleány busan rázta a fejét.

— Nem segít rajtam sem arany, sem drága gyöngy! Oh, én már el vagyok veszve!

— Hallgass! Egy szót se többet! parancsolá a nevelőnő szigoru hangon. Menj haza s ne merj többé kimenni a házból.

A szegény leányka szomoruan elbalagott, a királykisasszony pedig csodálkozva nézett utána. Semmikép sem tudta megérteni ezt az egész dolgot. Mért haragszik nevelőnője, hogy ezzel a szegény leánnyával beszélgetett? Hiszen addig a király és a királyné még arra intették, hogy legyen nyájas a szegények iránt és ha valakit szenvedni lát, vigasztalja meg, segítsen rajta. És most még beszélnie sem szabad azzal a szerencsétlen leánnyával.

A királykisasszony azonban nemcsak jószívű, hanem szófogadó is volt s tudván

hogy a nevelőnő bizonyosan a király parancsából cselekszik így, engedelmeskedett. Visszatért a palotába, de aztán egész nap kedvetlen volt. Ezek voltak legelső szomorú órái életében.

Másnapra azonban kedvetlensége elmult. Gyönyörű tavaszi nap volt s a királykisasszony ismét vigan és boldogan dalolgotott s mialatt öltözködött, elhatározá, hogy majd beszél jó anyjával, a királynéval, arról a szegény leánykáról; a királyné bizonyosan segít majd rajta. E gondolatban egészen megnyugodott s aztán ki akart sétálni a kertbe; megparancsolta tehát a komornának, hozza elő azt a szép ezüst himzésű ruhát, melyet harmadnapja kapott szüleitől.

A komorna erre nagyon megzavartott s végre akadozva felelé, hogy azt a ruhát nem hozhatja elő.

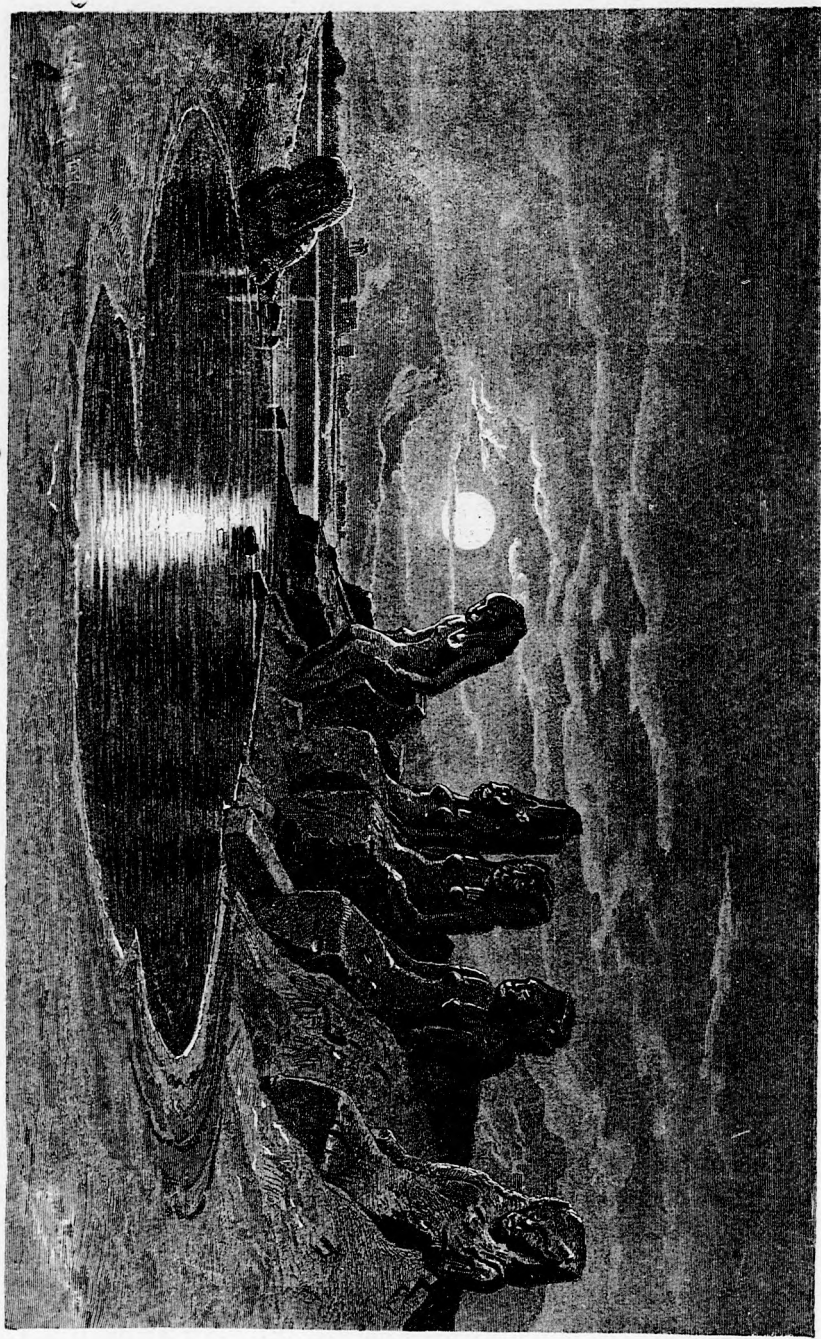
— Miért nem? kérdé a királykisasszony meglepetve.

— Mert a királyné ő felsége ugy találta, hogy az a ruha nem szép, nem akarja, hogy a királykisasszony viselje. De van már helyette egy másik, sokkal szebb, csupa arannyal himezve.

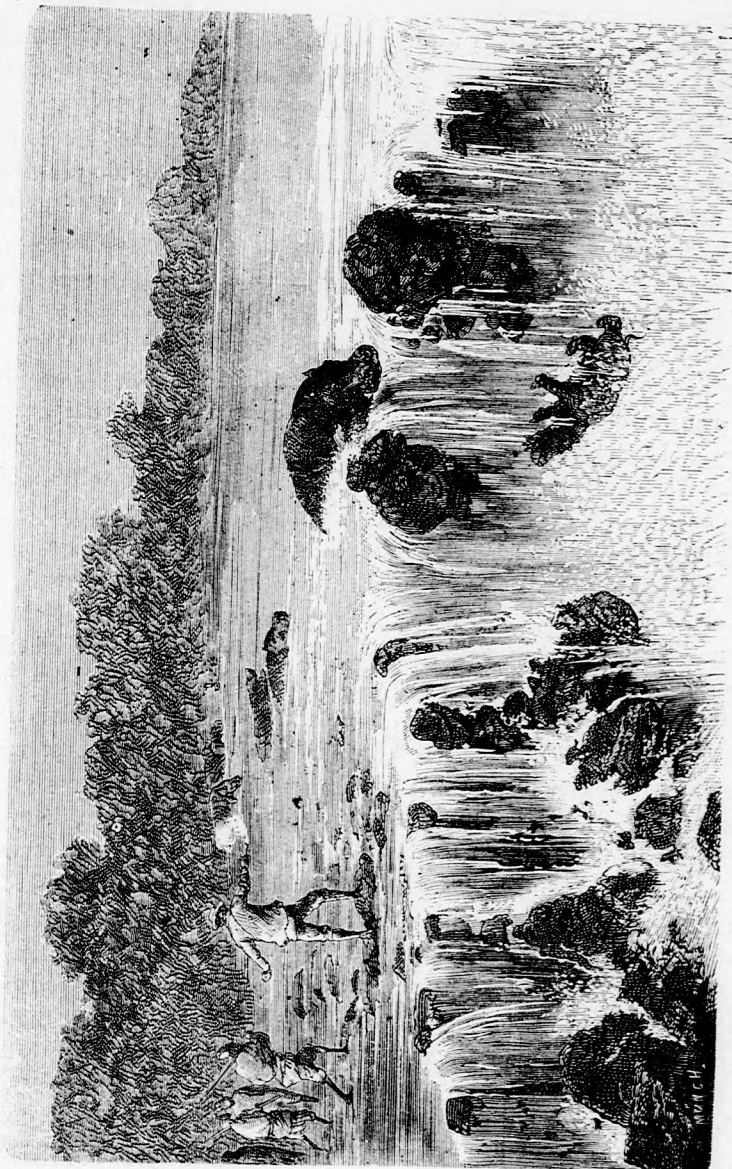
A királyleány még inkább bámult. Nem nagyon sokat törődött ugyan ruháival, de azon mégis csodálkozott, hogy elvették tőle azt a szép új ruhát, mely neki oly nagyon tetszett. Végre ebbe is belenyugodott.

Még azonban fel sem öltözött, mikor újabb meglepetés érte: a királytól kapott parancsot, hogy egész nap maradjon szobájában, még a folyósóra se menjen ki, sőt a függönyöket, melyeket a komorna

(Folytatása a 102. lapon.)

Egyiptomban. I. Őskori művelődésnyelvi. (Lásd a 110. lapon.)

EGYPTOMBAN. II. Vadászat vízi lovakra. (Lásd a 110. lapon.)

(Folytatás a 99. laphoz.)

leeresztett, se merje széthuzni, hogy az ablakból kinézzen. Ez sajátságos parancs volt s meglehetősen kellemetlen is. Ilyen gyönyörű tavaszi napon szoba-áristomban ülni! Egészen meg volt zavarodva és majdnem könnyezve kérde nevelőjétől:

— Istenem, talán vétettem valamivel jó szüleim ellen? Oh, eresszenek hozzájuk, hadd kérjek bocsánatot!

— Nem, nem vétett semmit, vigasztalá a nevelő. Királyi szülei nem is haraguszna, sőt ezt a parancsot is csupa szülői szeretetből adták. Majd később meg fogják magyarázni, most csak azt kívánják, hogy a királykisasszony engedelmeskedjék.

— Hiszen én mindig engedelmeskedem, szólt a királyleány kissé türelmetlenül; de szeretném, ha biznának bennem. Nem vagyok már olyan kis gyermek, hogy semmit sem mondhatnának meg. Valami veszedelem fenyegeti családunkat, tudom; már jó ideje látom, hogy mindenki aggódó arccal jár-kele a palotában s csak előttem titkolják a bajt. Oh, pedig én nem lehetek boldog, ha tudom, hogy jó szüleimet szomorúság érte. Mondják meg hát, mi történt?

De hasztalan kérte, nem mondták meg neki s ott kellett tölteni a napot a sötét szobában.

Szomoruan játszogatótt arany almáival és törte a fejét, miféle titkos események történhetnek a palotában, midőn dél tájban hirtelen sajátságos zaj hallatszott a palota udvaráról. Mintha emberek szaladtak volna ide-oda, majd lódobogáshoz hasonló zaj, aztán ismét bömbölés, közbe

pedig keserves zokogás hangzott. A királyleány fölugrott s a körülötte volt udvarhölgyektől izgatottan kérdé:

— Miféle zaj ez? Mi történik odakint? Talán valami ellenség tört a palotára.

— Nem, oh nem! felelék azok.

— De hát ki sir oly nagyon, és miért?

Erre a hölgyek nem feleltek semmit. A zaj is nemsokára elcsöndesült, újra a régi csend és rend uralkodott a palotában.

Estére a királykisasszony üzenetet kapott, hogy már kimehet a szobából s királyi szülei látni óhajtják. És elküldték neki az aranyhimzésű ruhát, hogy azt öltse fel.

A ruha gyönyörű volt s a királyleánynak nagy öröme telt volna benne, csak hogy még mindig bántotta a gondolat, hogy talán valami szerencsétlenség történt. De aggodalma eloszlott, mihelyt szobájából kilépett. A kastélyban mindenki olyan vidám, boldog arccal mutatott, a király és a királyné is oly jó kedvűek voltak, hogy a királykisasszony most már ezen csodálkozott.

— Az már bizonyos, hogy valami nagy baj nem történhetett, gondolá. Sőt talán nem is történt semmi baj... és... és azt hiszem, az egész csak arra való volt, hogy engemet próbára tegyenek, tudok-e engedelmeskedni szüleim parancsának! Oh, és én nem érdelek dicséretet, mert türelmetlenkedtem... meg is vallom mindjárt jó szüleimnek, hadd pirongassanak meg.

Pirongatás helyett azonban a király és a királyné össze vissza csókolták kedves leányukat s olyan boldogok voltak mind-

nyájan,
ledni lá

A
s a kirá
a multa
sokáig.

porosan
moruság
sokáig é
pattant
újra mi

A
semmit
hogy ti
hogy ba
Tehát
komoly

Me
gondola
Nem ig
zokogás
leányká
souló k
sirdogá
szor bes
ott a m

—
részvett

A

—
libácska
Félsz, l
sulj, ad
fizethet

—
sem, fe
Sokkal

nyájan, hogy a történeteket egészen elfeledni látszóttak.

A következő nap is vidáman telt el s a királykisasszony többé nem is gondolt a multakra. De a boldogság nem tartott sokáig. Harmadnap ismét futár érkezett porosan, kimerülten és arcán nagy szomorúsággal. Bezárkozott a királlyal és sokáig értekezett vele, aztán megint lóra pattant és elvágtatott. És ez órától fogva újra mindenki szomoru lett a polotában.

A királyleánynak most sem szóltak semmit; nem tudta, mi történik; de akár-hogy titkolóztak, azt mégis észrevette, hogy baj van, még pedig valami nagy baj. Tehát a minap is bizonyosan valami komoly veszedelmet titkoltak el előtte.

Most már igazán elsomorodott s gondolatokba merülten sétált ki a mezőre. Nem igen messze haladt, midőn keserves zokogást vélt hallani. És ismét egy fiatal leánykát látott, körülbelől magához hasonló korut és termetűt, ki a fűben heverve sirdogált. Ismerte jól, sétái közben sokszor beszélt vele, mert a leányka mindig ott a mezőn őrizte a libákat.

— Mi bajod, miért sírsz? kérdé részvétellel a királykisasszony.

A leányka nem felelt, csak sirt tovább.

— Talán elvitte a róka néhány libácskádat és most nem mersz hazamenni? Félsz, hogy megpírognatnak? No, ne busulj, adok neked annyi pénzt, hogy megfizetheted a kárt tiszszeresen.

— Oh, a libákból nem hiányzik egy sem, felelt a szegény leányka sóhajtván. Sokkal nagyobb az én szomorúságom!

(Folytatása következik.)

NAGY BETEG.

(Képpel a czimlapon.)

Ida.

Ó KEDVES doktor ur,
Az Isten áldja meg!
Az én szegény Viczám
Rettentő nagy beteg!
Hogy esett, hogy nem — de
Hát biz az ugy történt:
Viczusám lábszára
Kitérött az imént.
Iszonyu állapot!
Segítsen szaporán!
Különbö bele hal
Még az én jó Viczám.

Lajos.

Hm, hm! Jó asszonyság,
Ez sulyos egy eset;
Engedje vizsgálnom
Kissé a beteget.
Hadd lám! — Igy! — No jól van.
A bal láb kiszakadt —
Szerencse hogy belé
A térd meg nem dagadt.
Nagy sor! De szerencse,
Hogy nagysád nem késelt,
Segíthet rajta még
A dicső sebészet.
Viczá az asszonyság
Ölén elhelyezzük,
S lábszárát ügyesen
Im oda enyvezzük.
De legyen gondja rá
Hogy három órán át,
Hozzája se érjen,
Nyugtassa Viczáját!
Igy minden bizonyjal
A beteg meggyógyul;
Másképen a lábszár
Megintlen kilódul.
Igy ni! Most fektessük
A Viczá az ágyba...
Csókolom kezeit!
Aláz'tos szolgálja!

... ANYJUK AZ AJTÓBAN VÁRTA. (Lásd a 109. lapon.)

A KIS GALYSZEDŐK.

— Elbeszélés. —

(Képpel a 104—105. lapokon.)

IDEIG téli nap volt, még pedig amolyan igazi csikorgó, zuzmarás téli nap. A patak be volt fagyva, magas hó borítá a földet s a verebek, varjak dideregve kuporodtak a háztetőkön, lesve a magasból, nem dobnak-e ki a házakból valami hulladékot, a mivel éhségöket csilapithatnák.

De bent a házban is fázhatott, a kinek nem volt fája, mint például ott a falu széle felé az özvegy Zsuzsánna asszony, a ki a nagy bubos kemence mellett üldögélt ugyan, de aligha nagyon melege volt. Mert a kemenczében kialudt a tűz, fa pedig nem volt a háznál; Zsuzsánna asszony pedig nem ért rá, hogy kimenjen az erdőre tüzre való száraz galyat szedni. Azaz, kimehetett volna, de akkor nem készül el a fonással; pedig ha elkészül és a fonalat elviszi estére a földesurasághoz, megkapja az árát s aztán vehet holnapra ebédre valót. Ez pedig fontosabb, azért tehát csak fon szorgalmasan, bár ujjai szinte merevek a hidegtől.

A kis Mariskának, a ki ott játszókat körülötte, bizony szintén piros az orrocskája, de azért jókedvű, nem is fázik valami nagyon, mert jól be van pólyázva egy nagy kendőbe s dalolva, tánczolva mulat a kis Bandival, kit még ölben kell hordozni. Hát még a két nagyobbik gyermek, Pali és Boriska! Azok meg épen nagy gyönyörűségnek tartják a telet s nincs maradásuk a szobában, hol mégis csak melegebb van, mint odakint. Ma épen

szünidő van az iskolában, leczkélőket megtanulták s most kint az udvaron nagy hóbabát építenek, vidám kacagásuk pedig a szobába is behallatszik. A hóember végre elkészült, Pali és Boriska eleget gyönyörködtek benne és rászánják magukat, hogy bemenjenek a szobába. De visznek ajándékot is kicsike Mariskának: Pali egy nagy hólapdát, Boriska pedig egy még nagyobb jégesapot.

Vigan rontottak be a szobába s a kis Mariska úgy megörült az ajándéknak, mintha legalább is valami tejszínes fagyfalt volna. Szopogatta is a jégesapot, míg nem szépen elolvadt a kezei között, a min aztán mindnyájan nagyot nevettek, még a mama is.

Vidámak voltak, pedig bizony meglehetős szegénység uralkodott házikójukban és Zsuzsánna asszony keze munkájával csak épen annyit tudott megkeresni, hogy meg volt mindennapi kenyerök. Az igaz, hogy a gyermekek nem is voltak elkényeztetve s a száraz kenyeret jobb ízűen megették, mint akármelyik szerencsésebb gyermek a drága nyalánkságokat. Nem is irigyeltek másokat, hanem vidámak voltak mindig, s ezzel megvigasztalták jó anyjukat is, kinek sokszor elég gondja volt.

Most is ugyancsak sietnie kellett a munkával, hogy még ma egy kis pénzt kaphasson érte. Épen el is készült, szépen csomóba kötötte a fonalat, ölébe vette a kicsike Bandikát és indulni készült. Mielőtt távozott volna, így szólt:

— Gyermekek, aztán jól viseljétek magatokat, míg oda leszek. Meglehet, hogy csak késő estére jövök haza, mert

alkalmánál. A magatok maradj

Aztán legyen,

fánk . . .
megfőz
jetek le
holnap
gyűjten

Elvisszak

magára

Melgondolt:

ténném

Boriska

száraz

ijedtem
egymag

én pedig
vidékün
eleget

kerülő
verő sz
csak a

alkalmasint dolgom akad a földesuraságnál. A fiókban van még kenyér, szeljetek magatoknak vacsorára, de ne sokat, hogy maradjon még holnapra is.

— Igen is, anyácskám, szólt Boriska. Aztán estére majd befütünk, hogy meleg legyen, mire hazatérsz.

— Nem, ne fütetek . . . nincs fánk . . . csak épen annyi, hogy holnap megfőzhetem az ebédet. Ha fáztok, feküdjetek le korán, velem ne törődjete. Majd holnap délután kimegyek az erdőre galyat gyűjteni.

Ezzel távozott, de még az ajtóból visszakiáltott:

— A kis Mariskára vigyázzatok . . . magára ne hagyjátok!

Mikor elment, Pali néhány perczig elgondolkozva állt, aztán hirtelen felkiáltott:

— Ugy van, megteszem. Miért is ne ténném meg? Ráérek!

— Mire? Mit akarsz tenni? kérde Boriska.

— Kimegyek az erdőre és hozok száraz galyat tűzrevalónak.

— Hová gondolsz! szólt Boriska ijedten. Kicsi vagy még te arra, hogy egymagad az erdőbe mehess.

— Mehet oda akárki, a ki nem fél, én pedig nem félek. Farkas nincsen a mi vidékünkön, az erdőt pedig jól ismerem, eleget jártam benne a nyáron.

— Igen ám . . . de hát szabad-e?

— Hogy ne volna szabad! Minap a kerülő maga mondta, hogy a földön heverő száraz galyat szabad összegyűjteni, csak a fákat ne bántsd. És én tudom jól,

hol találok legtöbb száraz galyat, ott voltam minap édes anyákkal.

— Akkor hát én is veled megyek, szólt Boriska. Ketten többet összeszedünk és hamarabb haza is jöhetünk. Majd örül anyácskánk, hogy ezt a munkát elvégeztük helyette.

— Épen arra gondoltam. Most hát induljunk szaporán.

De ekkor a kis Mariska, ki e beszédből megértett annyit, hogy testvérei el akarnak menni, szintén megszólalt:

— Én nem maradok magam itt-hon . . . engemet is vigyetek el!

— Igaz a! szólt Pali, a kicsikét nem hagyhatjuk magára. Jól van no, velünk jöhet ő is. Ugy is viszem a szánkát, ráülhet.

Mialatt Boriska jó melegen felöltöztette a kicsikét, Pali előhuzta a pajtából a szánt, Mariskát ráültették s a kis leánya egészen boldog volt, mikor Pali és Boriska a szánt gyorsan vonták maguk után a sima havon.

El kellett haladniok a befagyott patak mellett, hol a többi gyerekek javában mulattak csuszkálással. Amint Palit megpillantották, messziről kiáltottak feléje, hogy jöjjön közéjük.

— Nem érek rá, felelé Pali.

Szeretett volna ő is játszani, de nem tért el föltett szándékától s bármennyire hívogatták, újra csak azt felelte, hogy nem ér rá, egyéb dolga van. Ekkor a fiuk csufolni kezdték s az egyikök gunyolódva kiáltá:

— Szép dologra vállalkoztál, látom! Beálltál nagy csacsinak, hogy szánkázthass egy kis csacsit.

A többiek nagyot nevettek, de Pali sem maradt adós, hanem hirtelen lehajolva jókora hólapdát csinált s ügyesen czélozva dobta a csúfolódó Peti felé. Épen az orrán találta, úgy hogy Peti ugyancsak prüszkölt s a fiuk most rajta nevettek, Pali pedig békében mehetett tovább.

Az erdő nem igen messze volt s Pali csakugyan jól ismerte a járást. Nem sokára bent voltak a sűrűség közepében, hol majdnem esthomály uralkodott; de Pali nem ijedt meg a sötétségtől s csakhamar eljutott arra a helyre, hol száraz galyat bőven gyűjthettek. Hozzá is fogott rögtön s Boriska szorgalmasan segített, míg a kis Mariskára szigoruan ráparancsoltak, hogy a szántól ne távozzék. A kicsike szépen engedelmeskedett, már azért is, mert bizony nem volt olyan vitéz mint Pali s a világért sem mert volna neki menni a sűrű, sötét erdőnek, a szánhoz pedig Pali és Piroska minduntalan visszatértek egy-egy nagy csomó gallyal.

Már jókora rakás volt együtt, de még tovább gyűjtöttek volna, ha Mariska panaszkodni nem kezd:

— Jaj, Boriska, nagyon fázom, menjünk haza!

— Jól van, menjünk hát haza, szolt Pali. Ugy is összeszedtünk már annyit, hogy alig fér el a szánra.

Megrakták a szánt és megindultak, Pali és Boriska huzták a nehéz szánt, a kis Mariskának pedig most már gyalog kellett mellettök ballagni. Csakhogy ez nem épen kellemes multság volt a mély hóban, a kis leányka csakhamar sirva fakadt és kiáltozta, hogy ő nem bir tovább menni, ő a szánra akar ülni.

Ez már baj volt. A szán úgy meg volt rakva, hogy a leánykát nem lehetett fölültetni, mert bizonyosan leesett volna a magasból.

— Tudod mit, szolt Boriska, majd én ölbe veszem Mariskát, te talán magad is elbirod a szánt.

Megpróbálták, — de nem sikerült. Pali izmos fiu volt ugyan, de a tetézve megrakott szánt nem bírta el. Miután egy ideig gondolkozott, végre így szolt:

— Nincs más hátra, mint hogy a fa felét lerakjuk s a többit úgy igazítjuk el, hogy jó ülése legyen rajta Mariskának. Majd én aztán visszajövök és hazaviszem a többit is; még ráérek, mire besötétedik.

Lerakták tehát a fa felét s a kis leányt fölültették. Most már jóval könnyebb volt a teher s gyorsan haladtak vele hazafelé. Mikor ismét a patakhoz értek, a fiuk nem gunyolták többé, sőt szégyenkeztek, mert most már látták, hogy míg ők mulatva töltik az időt, Pali hasznos munkát végzett. Peti oda is ment hozzá és kezet nyujtott, kérve őt, hogy ne haragudjék.

— Oh, én nem haragszom, csak te ne haragudjál, hogy úgy orron dobtalak.

— Megérdemeltem. De mondd csak: aztán nem féltetek ott az erdőben?

— Ugyan mitől féltünk volna? felelt Pali vigan. Gyönyörű vitéz vagy, mondhatom. Lásd, még a kicsike Mariska hugom sem félt. És olyan szép az a csöndes, homályos nagy erdő!

— Igazán? Sajnálom, hogy nem mentem veletek.

— Ha épen kedved van, jöhetsz mindjárt, mert én még vissza megyek.

— Jól van, megvárlak itt, aztán együtt megyünk.

Néhány percz mulva Pali és Boriska hazaértek. Tervezett meglepetésök nem sikerült egészen, mert anyjuk már az aj-

tóban várta őket. (Lásd a képet a 104—105. lapokon.) Ő is épen most érkezett haza s aggódni kezdett a gyermekek eltűnésén; mikor pedig meglátta őket, meglepetve kiáltá:

MEGOSZTOTT MUNKA. (Lásd a 110. lapon.)

— Hol jártatok, gyerekek? Mi jutott eszetekbe?

— Nincs semmi baj, anyácskám, szólt Pali. A helyett, hogy játszottunk volna, hoztunk tüzre való. Gyorsan rakjuk le, mert a felét még ott hagytam.

Lerakták s Pali aztán sietve eliramodott az üres szánkóval. Nem messzire találkozott Petivel s együtt mentek az erdőre.

Zsuzsánna asszony megörült nem csak azért, mert van tüzrevaló, hanem

mert a gyerekek e tettéből látta jószívűségeket is, hogy anyjukat meg akarják kimélni a fáradságtól.

— No's, hát én is megleplek majd jó vacsorával, mondá egykedvűen. Ha ti hoztatok tűzrevalót, én meg hoztam főzni valót.

Azonnal meg is rakták a tüzet és hozzáfogtak a főzéshez. Egyszerre azonban elkomolyodott Zsuzsánna asszony s Boriskához fordulva így szólt:

— De mond csak, Boriskám, becsületes uton jutottatok a fához? Nem jártatok valahol a tilosban?

Erre már Boriska nem mert határozottan felelni.

— Nem tudom . . . nem hiszem . . . Pali legalább azt mondja, hogy ő tudja, mi szabad . . . még többet is hoz.

(Vége következik.)

Megosztott munka.

(Képpel a 109. lapon.)

FESTÉK-LAP a bal kezemben,
Jobb kezemben az ecset.
Fogjunk hozzá Emmi lelkem,
Fessünk tarka képeket!

Azaz édes, te csak rajzolj
Virágot és madarat,
S míg te tovább dolgozgatol,
És színezek ez alatt.

Ügyes vagy a rajzolásban,
A színezésben meg én;
Így egészítjük pompásan
Mi ki egymást kettecskén.

EGYPTOMBAN.

— Őskori maradványok. — Vadászat vízi lovakra. —

(Képekkel a 100. és 101. lapokon.)

HAZT kérdezném tőletek, tudtok-e valamit Egyiptomról? — tudom, mindnyájan azt felelnétek, hogy már sok érdekes dolgot olvastatok ez országról a Szent-Irásban. Ott szenvedett hajdan, több ezer évvel ezelőtt, rabságot a zsidó nép, mig nem Mózsés kivezette az Igéret földére; ott uralkodtak a hatalmas Faraók, kik nagyszerű palotákat, templomokat, szobrokat emeltettek s ezeknek romjai mai nap is láthatók.

Egyiptomon, mint a térképen láthatjátok, a nagy Nilus folyó fut végig. Szép, nagy folyó ez és most már gőzhajók járnak rajta jó darabon, egészen addig, míg a hegyek közt a vizesések nem kezdődnek. E hajókon mennek az európai tudósok és más utazók azokra a helyekre, hol hajdanában a nagy városok, templomok állottak, melyeknek még mostani romjai is bámulatra ragadnak. Jobbra-balra a folyótól sivatag terül el, de e sivatagban sok helyen messzire látható épületek emelkednek s az utasok kiszállnak, hogy megtekintsék. Majd egy nagy templomnak vagy palotának óriási falait és oszlopait találják, majd ismét roppant bálványszobrokat, ötöthatot is egy csoportban, részint kidőlve, részint még egyenesen állva. Hajdan itt bizonyosan valami szent hely volt, de most már csak a sivatag vadjai tanyáznak a régente híres helyeken.

Érdekes állat sokféle van Egyiptomban s a Nilus vizében tanyáz a krokodilon kívül a viziló vagy nilusi ló is. Neve bizony nem nagyon illik reá, mert csöppet sem hasonlít a mi tüzes, gyors lábú, okos lovunkhoz. Esetlen testű, nehézkes állat, mely leginkább a vízben szeret uszkálni, de kijár a partra is. Bőre olyan vastag, hogy a golyó csak nehezen hatja át. Többnyire csapatokban él s nem valami vitéz

állat; de száll ül ellenség vakkal t

»C

A part kilátásu

mert ez a

Útunk a

esés kö

érik, s u

föl ne fo

ismét e

melynek

láb. A

én kimá

valami l

nyebben

átjussun

észrevet

eséstől r

kisebb is

zuhatag

A part i

semre az

tem észr

Előttem

jés, bozó

szertü bo

ledtem,

közt, s

vizilovat

kolva a

tól. Az

értesiten

kik hala

ugy indu

felé. A b

lükbe ju

volna be

szikla ál

közelihe

kat. Mo

láthatók

igyekezt

mi már n

tek szere

állat; de ha veszedelem fenyegeti, szembe száll üldözőivel s akkor aztán félelmes ellenség. Egy utazó így beszéli a vizilovakkal történt találkozását:

»Csónakon haladtunk fölfelé a folyón. A part meredek, sziklás volt, nem volt kilátásunk, hogy vizilóra akadassunk, mert ez állat az ilyen helyeket nem kedveli. Útunk meglehetősen nehéz volt a sok vizesés következtében, melyek itt egymást érik, s ugyancsak kellett vigyáznunk, hogy föl ne forduljunk csónakunkkal. Egy nap ismét egy nagyobb vizeséshez értünk, melynek magassága lehetett mintegy 40 láb. A part meglehetősen meredek volt, s én kimásztam a partra, hogy keressek valami lejtős helyet, hol a csónakot könnyebben felhuzhatjuk és így a vizesésen átjussunk. Alig másztam föl a partra, észrevettem, hogy az említett nagy vizeséstől néhány száz lépésnyire egy másik kisebb is van, s hogy a folyó vize a két zuhatag közt egész tóyszerűleg kiszélesül. A part itt iszapos volt s nagy meglepetésemre az iszapban vizilovak nyomait vettem észre. Kémlelődvé tekintettem körül. Előttem mintegy kétszáz lépésnyire cserjés, bozótos hely volt, s a viznek itt öböl-szerű bonyomulása volt. Óvatosan közeltem, lassan haladtam előre a bokrok közt, s ime, pár perc múlva vagy tíz vizilovat vettem észre kényelmesen lubiczkolva a vízben, csekély távolságra a parttól. Azonnal visszafordultam, siettem értesíteni a nagy fölfedezésről társaimat, kik haladék nélkül vették fegyvereiket, s úgy indultunk újból a vizilovak tanyája felé. A bokrok közt sikerült egészen közelükbe jutni a nélkül, hogy észrevettek volna bennünket. Szerencsénkre igen sok szikla állt ki a vízből, s így egészen megközelíthettük a gondtalanul fürdő állatokat. Most már észrevettek bennünket s láthatólag nagyon megijedtek. Fölugrálva igyekeztek menekülni a vizesés felé, hová mi már nem követhettük. El is menekültek szerencsésen mind, egyet kivéve, me-

lyet jól irányzott acélhegyű golyóm megsebesített. Négereink aztán úzóbe vették, zsákmányul ejtették s nagy diadallal hurcholták ki a partra. Bőrét lehúzták, s húsból nagy lakomát csaptak. En is megízleltem, de biz az nem épen valami finom eledel.«

A »KIS LAP« XX. köt. 5. számában közölt rejtély megfejtése:

„Sok szem sokat lát.“

Helyesen fejtették meg: Dániel Elemér, Kétli Laczi és Pista, Kohner Aladár és Jenő, Reich Margitka, Singer Alajos Faragó Pista, Auer Berta és Imre, Keszler Jenni, Roschin (?) és Miksa, Jakubovits Alice és Oszkár, Káplár Ida, Reinhardt Mariska, Szabó Irma és Bertl, Bay Sarolta, Süss Gyula, Schönfeld Blanka és Márta, Neumann Lenke, Róza és Emil, Angyal Pali, Habereger Mariska, Czédly Károly, Magyar Kornél, Blau testvérek, Berthóty Lujza, Károly és István, Szénássy Ilka, Lujza, Margit és Gyuri, Zellerin Vilma és Gyula, Tájékerty Berta és Ida, Adler Oszkár, Kepf Irén, Rausch Sarolta és Elza, Szkalla Laczi és Pista, Fligl József, Szilágyi Viktor, Pollák Vilma, Beck Marczel és Béla, Démusz Ilka, Halmosy Stefanie és Andor, Böka Szeréna, Tóth Béla, Vész Ilona, Holzwarth Lajos és Károly, Auer Klára és Paula, Pilhoffer Nándor, Paal Andor és Géza, Ensel Szeréna és Hortenzia, Berger Jenő, Fülöpp Regina és Kálmán, Missik Mihály, Willóner Judit, Stokovszki Ella, Kubinyi Anna, Horváth Elemér, Deutsch Lipót, Guttmann Ella, Petényi Ottó, Margulics Anna, Herczfelder Henrik, Rosenthal Ida, Müller Malvin és Adél, Práger Ilka, Emma és Gyula, Neumann Teczi és Zsiga, Reichárd Vilma és Viktor, Frankfurter Jolán, Pongrácz Imre, Bydeskuthy Örzse, Héray Andor, Pásztory Lenke, Halmay Emil, Petheő Gyula és Jani, Aigner Berta, Friedmann Janka és Róza, Nédits Mariska, Kohn Ida, Bankos Ilonka és Irénke, Lipp Mariska, Grün Dezső, Hercz Lina, Gottdiener Jakab, Vitriól Hermína, Rezessy Vilma, Lator Ilona, Eötvös Flóra és Mariska, Jakobei László és Margit, Ferenczy Evelin, Tomka Lottika, Takáts Margit, Hollischer Sigfrid, Rédly Károly, Noszlopy Antal, Brachfeld Ilona és Arnold, Havas Géza, Beer Gyula és Lajos, Sárkány Jenő, Springer Ernő, Fasó-Moys Margit, Ehrenreich Rudi, Hollósy Margit, Imre Jolán, Kardos Irma és Frida, Cappel Vilma és Adél, Mészáros Tónika, Löwenstein Liza és Leó.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

(Vége.)

Horváth Linka. Kérdéssel Sztupa György urhoz fordulsz legjobban. — **Kohner Aladár és Jenő.** Jó; meg fog jelenni. — **Zellerin Vilma.** A rajzokból egyet. A fordítás hiányos. — **Z.** Inkább valami éleztalpra való a küldemény. — **St. J. (Bcs.-Alms.)** Csak a »Kis Lap« régiebb köteteire utalhatjuk. De nem sokára a »Kis Lap«-ban megjelent szindarabokat összegyűjtve egy kötetben fogja kiadni az Eggenberger-féle jó hiteles könyvkereskedés. A már megjelentek mellé még egy vagy két újabb darabot is adunk. Egyéb ilyesgyűjteményt nem ismerünk. A hajdani »Szünórák«-ban kerül egynehány, de ez a könyv rég elfogyott s csak antiquariusi uton volna megszerezhető. — **Zellerin Gyula.** A szindarabodból küldött mutató kétségtelenül tehetségre vall, ha ugyan nem valami német elbeszélés nyomán irtad, a mely a lovagkor végső szakát ábrázolja az erőszakos és durva várnagy s a jobbágyországban görnyedő parasztság alakjaiban. Ezt látszik bizonyítani a személyzet neve is: Reinhard, Jost sat., mely amolyan németországi német s a milyen Ausztriában és a szomszéd Bajorországban alig fordul elő, de annál sürűbben a nyugati Németországban. Tulfelől a naiv részletek, a készültség, a minden közbevetés nélkül való hirtelen átmenetek arról tanuskodnak, hogy csakugyan gyermeki munka. Egyes fordulatok határozottan nemcsak érett észről, de elmésségről is tanuskodnak; szóval: a közleményben igen szembeszökők az ellentétek s aránytalan részletek. Mindez idegen forrásra mutat, mint a melyből, sejtésem szerint, merítettél. Ezt szabad is, csak hogy be kell vallani; sőt magyarithatod is, ami nem nehéz föladat. Magáról az egészről azonban nem alkothatok magamnak ítéletet, mig nem ismerem. Vedd fontolóra megjegyzéseimet, ezekhez képest dolgozd ki a tárgyat és — ha a magyarország leendő darabgyermekében fordul meg, amit a mutatóból meg nem érthettem — s ha meglesz egészen, hozzád be. A kéziratért egy hétig elküldhetsz. — **Hirschler Ödön.** A rejtvény jó, de előtted már beküldötték már vagy százan s ezeket sem közöltem, mert elvem ellen van, Forgó bácsi nevét bele vinni a rejtvényes rovatba. — **Vaskovits Erzsike.** A kis mesében, melyet elbeszélés, csakugyan van humor; de annál kevesebb aztán benne a — mese. Nagy keretben kicsi kép, de még az sem, csak vázlat, amelyen különben nagyon meglátszik, hogy figyelemmel olvastad a »Kis Lap« meséit. Hát azt a szabóinast, aki eleintén Miska, micsoda boszorka vagy tündér változtatta a mese második felében Miskára? Másik kérdésre annyit,

hogy ha Forgó bácsi valamely megfejtő nevét kéri, ez nem kíváncsiságból történik, hanem a rend végett. Mi értelme van annak, ha a megfejtő egy betű aláreza mögé rejtőzik? Mért bujkál az, aki a nyilvánosságot keresi? A Forgó bácsi postájában nincs farsang. — **Fliegl József.** Fölvilágosításom óta már most tudni fogod, mit gondolj. A vörös tentával egész levelet írni, nem jó izlés. Ezt nekem elhíheted, ha még akkora barátja vagy is a piros színnek. — **Kirz Ilka és Oszkár.** Oszkár betegsége annyira igénybe vette minden részvételemet, hogy a felfordult csikó és az elveszett három madárka számára vajmi kevesen maradt. Ha Oszkárnak megint teljesen ki fog nyílni a torka, kérje meg édes atyját, hogy levélpapírosára magyarán nyomassa ki a nevét; mert mi magyarok vagyunk s Magyarhonban lakunk. Vad Laczira s Rontó Palira nézve nem tudok egyebet mondani, mint azt, hogy mind a kettő vásott két fiu. Reméljük jobbulásukat! — **Neumann Teczi és Zsiga.** Azok közt a sikerek között, melyeket a »Kis Lap« arat, legkedvesebb az, hogy, ugy mint belőletek is: magyar gyermeket nevel a német gyermekből. Üdvözöllek. — **Károlyi Andris.** Porzó czikkei nem gyermeknek való olvasmányok. — **Neumann Lenke.** Beválik; megrajzoltatom s kiadom. — **Capelle Vilma.** Abban a te kis öcsédnek teljesen igaz van, hogy Forgó bácsi igenis megőrülne annak, ha látná, hogy a kis vitéz már a tollfoghatók sorában foglal helyet. Sok ilyen ákombákom gyermeki levelet kapok én s ezeknek aligha nem jobban örvendék, mint a gyakorlott írásu leveleknek. A mihez nem is kell magyarázat. — **Kardos Irma és Frida.** Csak azért üzenek nektek, hogy megütközésemet fejezzem ki a következő felett: a ti nevetek csöppentett magyar s a leveletek boritékán apátok nevét nemcsak németes rendben, de németes helyesírással olvasom, így: »J. Kardosch, Siofok, Getreide-Geschäft«. Hogy a magyarosodás nagy korszakában magyar ember Magyarországon ennyire német legyen, bizony fájdalmas. Talán elég lesz ez a figyelmeztetésem, hogy édes atyátok, a talán szórakozottságból ejtett mulasztást, jóvá tegye. Mert nem elég a mostani időben magyarnak lenni, annak is kell látszani. — **Süss Gyula.** Az egyik meg fog jelenni. Ajánlom neked is a megelőző izenet elolvasását. — **Molnár Pista.** Politikai lap nem gyermeknek való olvasmány. — **Adler Oszkár.** Kivánságodhoz képest intézkedtem.

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere 3-ik sz. Athenaeum-épület. Budapest, 1881. Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat. Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.